

PRODUBLJIVANJE

Duše Sveti, pomози mi da Isus govori po meni u meni. Ti si pokretač

svega sto se događa po božanskoj sili i volji. Daj da tvoji darovi postanu

stvarnost u mom životu.

Dođi Duše Sveti i ispuni me!

Dođi Duše Sveti u moj um, da Te mogu razumjeti!

Dodi Duše Sveti u moje uši, da mogu čuti što mi govoriš!

Dodi Duše Sveti na moje usne, da mogu propovijedati Isusa i njegovo

Evandjelje!

Dodi Duše Sveti u moje srce kako bih mogla ljubiti, jer sam bez tebe vrlo

slaba i ništa sam.

Tijekom svoga života dugo sam tragala za svojom vrijednošću, nastojeći

najprije sama u sebi i samu sebe prepoznati vrijednom, prihvaćenom i

ljubljenom. I kada sam, prije više godina, u teškoj patnji i bolesti, nakon

cjelonoćnih vapaja Bogu i molitve, zamolila Duha Svetoga da mi otvori

stranicu Sv.Pisma koja će me umiriti, otvorila sam Poslanicu Filipljanima

4.4-7: Radujte se uvijek u Gospodinu! Da ponovim: radujte se! Ne brinite

se tjeskobno ni za što, već u svemu iznesite svoje potrebe Bogu prošnjom

i molitvom, sve u zahvalnosti. I mir će Božji, koji nadilazi svaki razum,

čuvati srca vaša i misli vaše u Kristu Isusu.

Bila sam zadivljena Božjom veličinom i njegovom ljubavlju. Tada sam

susrela Boga, u osobi Isusa Krista, koji me je svojom milošću dotaknuo i

u mojoj nutrini i u momu srcu probudio misao: Krist brine o meni, On me

tješi i ohrabruje. Grlila sam tog izranjenog, izmučenog Isusa koji me tješio

iako sam mu tijekom svoga života zadavala teške rane i boli. Tada je

moja čežnja za Kristom počela sve više jačati, a ja sam na tu čežnju

odgovarala svakodnevnim čitanjem i razmatranjem Svetoga pisma,

molitvama, pristupanjem sakramentu pomirenja, svetom Euharistijom,

klanjanjem pred Presvetim. Nakon nekog vremena, opet u velikoj patnji,

okovana strahom, doživjela sam ponovni susret: poslije molitve, začula

sam jasan glas: „Ne boj se Mirjana, ne boj se Mirjana!“

To me je potreslo, ohrabrilo, ispunilo novom, posebnom milošću, radošću

i ljubavlju, posebnom puninom. Počela sam postajati svjesna: Ja sam

ljubljeni dijete Božje. Istovremeno, prepoznala sam i svoju grešnost, ali i

to da sam odavno željena, vrijedna, dragocjena i ljubljena.

Stoga sam okrenula smjer svog gledanja, svojih traganja i čežnji. Počela

sam gledati Isusa Krista, živog i prisutnog, a i sebe njegovim očima. To

novo iskustvo u meni je rodilo potrebu i nastojanje što bolje upoznati

osobu Isusa Krista što dublje ući u vjeru, uroniti u nju, živjeti je svaki

trenutak svoga života. To je postao jedini smjer i cilj mojih traganja. U

produbljivanju svoje vjere, počela sam moliti ujutro, tijekom dana i prije

spavanja. Ujutro se predajem Bogu, u podne molim pozdrav Gospi:

Anđeo gospodnji, navečer se zahvaljujem, ispitujem savjest, kajem se za

učinjene grijeha i opraštam svima koji su mi nanijeli nepravde.

Svakodnevno se molitvom, a i pjesmom zahvaljujem Bogu i slavim ga.

Osjećam veliku potrebu moliti za druge, pa i te molitve svakodnevno

upućujem Bogu, molim Kronicu na čast malog praškog djeteta Isusa,

kronicu Božanskog milosrđa, častim čas božanskog milosrđa. Kada

stignem, s mužem i članovima obitelji molimo Gospinu kronicu. Ako vozim

ili radim nešto, uglavnom se molim ili razgovaram s Isusom, ili mu se

zahvaljujem ili ga pjesmom slavim. Ako nemam vremena za duže molitve,

upućujem kratke, strelovite molitve: Bože hvala ti, Bože slava ti, Bože

divan si, Bože velik si, Bože ljubim te ...

Moliti se može uvijek i svugdje, to je moje najmoćnije oružje za dobro, a

protiv zla.

Posebna mi je radost primanje svete Euharistije, susret sa živim Isusom

koji mi dolazi, spušta ruke na mene, iscjeljuje me, ispunjava moje srce i

moj život. Svakog četvrtka postim o kruhu i vodi, a navečer idem na sv.

Misu i klanjanje pred Presvetim. Slavljenje Boga čitanjem i razmatranjem

Svetog Pisma i molitvama u molitvenim zajednicama kojima sam se

pridružila, ispunjava me radošću i ljubavlju.

Na biblijskoj molitvenoj zajednici kursiljista, čitamo Časoslov, molimo se,

čitamo i razmatramo odlomke Sv.Pisma koje ćemo slušati na sv.Misi

dolazeće nedjelje, uz iznošenje pojedinačnih dojmova svakog nazočnog.

Na molitvenoj zajednici Klanjatelja krvi Kristove svatko od nazočnih

posvjedoči iskustva proživljena protekli tjedan dok je nastojao živjeti

prema tjedan dana ranije izabranom retku iz riječi Božje. Zatim čitamo

Evandjelje koje ćemo slušati na nedjeljnoj Sv. Misi i svatko posvjedoči što

ga je u čitanju najviše dotaklo i zašto. Na kraju biramo redak iz riječi

Božje po kojoj ćemo živjeti tjedan koji je pred nama.

Čitanje duhovne literature još je jedna dimenzija produbljivanja moje

vjere. Upravo sam završila s čitanjem knjige sestre Briege McKenna:

Čudesa se događaju, a sada sam započela čitati Dnevnik svete Faustine

Kovalske. Prošla godina bila je godina Božanskog Milosrđa kojemu se

puno utječem. Stoga mi je ova knjiga vrlo važna.

Predajem se Bogu potpuno, u svemu, to me približava njemu, osjećam

bliskost s njim, mir i radost u srcu. Sve su to plodovi, koje mi je Bog udijelio. Nikada prije nisam se tako osjećala. Ta milosna ispunjenost duše i srca neopisivi su. Ponekad mislim da mi Bog pokazuje milinu raja. Zato sada bdijem nad svojim mislima, riječima i djelima. Stalno se pitam: Što bi Isus sada učinio, što bi mi rekao. Ne želim srce prljati grijesima, zato često pristupam sakramentu pomirenja. Smeta me i mali grijeh, želim za Isusa sačuvati čisto srce, jer On ne može prebivati u nečistom, a ja više ne mogu živjeti bez Kristove blizine. Posebna milost koju sam zadobila je dar praštanja. Više nikome ne zamjeram, mržnja u momu srcu ne postoji, za svakog tko mi učini nepravdu molim i predajem ga Gospodinu, to mi ispunjava srce ljubavlju i toplinom. Želim se smiješiti ljudima, pokloniti im ljubav čak i u prolazu, reći im: volim te brate, sestro, u Kristu, i ti si

ljubljeni Božje.

Naučila sam slaviti Božju providnost: prije nekoliko dana, išla sam na Sud radi jednog spora. Krenula sam puno prije zakazanog vremena kako bih bez žurbe stigla na vrijeme na raspravu. Kada sam stigla u blizinu suda i počela tražiti parkiralište, činilo se da su sva parkirališna mjesta u okolici zauzeta. Gdje sam god došla, nigdje nije bilo mjesta. Vrijeme je prolazilo, uporno sam tražila parkirališno mjesto, ali sve je bilo zauzeto. I tako sat i pol vremena. To mi se nikada nije dogodilo. Zakasnila sam naravno i bila uzrujana. Kada sam se konačno parkirala i dok sam prilazila sudu, na

koji sam se išla barem javiti sutkinji i objasniti situaciju, iako je rasprava

već bila prošla, osjetila sam misao: tako je trebalo biti, to je za tvoje

dobro. To sam tako snažno osjetila, da sam se u mislima počela

zahvaljivati Bogu.

Sutradan mi je Bog providio susret s mojim krsnim kumčetom,

odvjetnicom, koja je preuzela moj predmet i zastupala me kvalitetnije i

bolje nego bih ja to sama učinila te je na kraju spor presuđen u moju

korist. Bog mi je opet pokazao da brine o meni, da on sve uređuje na

moje dobro, a produbljivanje u vjeri dalo mi je to iskustvo. Stoga nisam

bila tjeskobna nego zahvalna Bogu i vjerovala sam da je na djelu

Njegova providnost.

Ovakvo življenje vjere moj je život ispunilo tolikim darovima Duha

Svetoga: u momu srcu, nakon duge i teške tame, ponovo je zaplamtjela

iskra života, radosti, nade, ljubavi, ona milina i ispunjenost koju sam već

ranije spominjala.

Obitelj je ojačala, učvrstila se. Naše kćeri svojim životima, molitvom,

sakramentalnim životom, zauzimanjem za život nerođenih, svjedoče vjeru.

Naša kuća ispunjena je smijehom, radošću, slavljenjem Boga. Počeli smo se oporavljati od teške krize koja nas je pogodila. Dragi Bog ni jednog trenutka nije dao da propadnemo, da oskudijevamo. Mene je iscijelio i duhovno i tjelesno, dao mi je novo srce, srce od mesa, a Duh Sveti u momu srcu kliče: Abba, Oče!

Zato uranjanje u dubine vjere nikada ne smije stati. Neprekidno želim živjeti za cilj koji je produbljivanje sve veće čežnje za otkrivanjem i življenjem Božje blizine, a to znači redovito i ozbiljno korištenje sredstava koja su mi u Crkvi na raspolaganju kako bih se približila ljudima, a ujedno

i u sebi osjećala svu radost i puninu života.

Trudim se da moja molitva kojom se obraćam Bogu bude potpuna:

1. molitva je susret s Bogom pa stoga u svom srcu i duši najprije

budim živu vjeru da je Bog zbilja tu sa mnom, da je Bog Prisutni – Jahve i

Emanuel

2. On je velik, svevišnji, svet – stoga sam pred njim ponizna pa

mu se klanjam. Klanjanje je dvostruki čin: 1. time izražavam svoju

nedostojnost biti u prisutnosti Božjoj zbog ljudske slabosti i grijeha, za što

se iskreno kajem, a s takvim kajanjem ispovjedam spremnost da i ja

svima opraštam (usp. Mk 11,25); 2. klanjanje je i čin kojim izražavam

poštovanje prema Božjoj veličini i uzvišenosti koju želim veličati i

uzvisivati,

3. stoga Boga slavim, hvalim, divim mu se, izričem pohvale

njegovu imenu, jer je dostojan svake slave i časti, jer je sama dobrota i

ljubav, punina savršenstva. Kad god slavim Gospodina, moje srce pjeva

pa često ta pjesma krene i s usana. Tada najčešće pjevam pjesmu: Bog je

velik, pjevaj s nama, Bog je velik i svi će vidjeti, naš Bog je velik!

4. On, izvor svakoga dobra i ljubavi, obdario me je tolikim

dobrima koja mi je stvorio i darovao iz ljubavi, stoga mu za ta

dobročinstva zahvaljujem – toliko toga sam već dobila, a da nisam ni

tražila i kao da je razumljivo samo po sebi da to imam – a sve je zapravo

njegov dar

5. tek na petom mjestu je molitva prošnje kojom se Bogu

obraćam da me dodatno obdari onim darovima za koje osjećam da mi

nedostaju. Kod toga imam na umu Isusovo upozorenje da ne budem kao

poganka, jer zna Otac nebeski da mi je sve to potrebno, ali trebam moliti

najprije za Kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a sve će mi se ostalo

nadodati. Dakle, nakon molitve da Kraljevstvo Božje dođe i bude među

nama mogu moliti i za „jelo i odijelo i ostale zabrinutosti“. Kada molim

molitvu prošnje, ja odmah zahvaljujem, kao da me je Otac već uslišao,

jer vjerujem da će mi on pomoći i da će se pobrinuti da sve bude onako

kako je za mene najbolje.

Tako mi se dogodilo da je u jednom, vrlo teškom trenutku mog života, zbog gospodarskog kraha i krize koja je pogodila posao kojim smo se bavili, moja obitelj došla u vrlo tešku egzistencijalnu situaciju, a moje zdravlje bilo je ozbiljno narušeno. Moja obitelj, u tom periodu, ostala je bez ikakvog posla i bilo kakvih prihoda i bez većine svega što smo godinama stjecali. Bilo nam je jako teško, a od naše četiri kćeri, jedna je bila diplomirala, počela raditi i udala se, druga je studirala, a najmlađe dvije išle su u gimnaziju. U tome periodu, njihovo školovanje i većina do tada uobičajenih troškova bili su nam neizdrživi. Svaku večer cijela obitelj molila je Gospinu kronicu, Deseticu za spas duša u čistilištu, Zdravo

kraljice i posvetu Majci Božjoj: Totus tuus. Svaku noć, sve svoje muke i strahove predavala sam Isusu i neprekidno ponavljala: Moj Bog je milostiv, neće me napustiti, jer većinu noći nisam uopće spavala. Kako je vrijeme prolazilo, naša kćer studentica počela je raditi uz studij, a obje mlađe kćeri dobile su lijepe stipendije kao nadarene i odlične učenice. Te stipendije nastavile su primati i za cijelo vrijeme studija. Tako je dragi Bog uredio da mi više nismo imali nikakvih troškova oko naše djece, nego su one nama postale pomoć i potpora. Tako je Otac naš nebeski moju tešku situaciju okrenuo na dobro.

6. Kada molim molitvu prošnje tada se saberem da bi moja

molitva imala važnih pet osobitosti, tzv. „5-P“:

1. **pobožna** – sabrana, tako da barem mislim na ono što prosim (usp.

Rim 8,26-27)

2. **pouzdana** – da sam uvjerena da ću to i primiti, jer čemu inače uopće

„moliti“ (usp. Mk 11,24)

3. **postojana** – uporna, neumorna, iz dana u dan, iz godine u godinu -

svagda moliti i nikada ne sustati (usp. Lk 18,1-8)

4. **ponizna** – za ono što molim nemam nikakvih prava ni zasluga, nego

kucam samo na dobro srce puno smilovanja (usp. Mt 15,22-28)

5. **predana u Božju volju** – koliko god mi je stalo do onoga što molim,

neka Bog odluči hoće li mi, kada i kako dati to što molim (usp. Heb 5,7)

7. Posebno je vrijedna zagovorna molitva, tj. ako ne molim samo za sebe nego i za dobro drugih (usp. Lk 7,4). I sama svakodnevno molim za dobro drugih. Kada čujem za neki problem ili potrebu bližnjega, ja zaista osjetim želju zagovorne molitve i odmah za njega upućujem svoje molitve Bogu ili ga blagoslivljam u duhu. Ponekad nemam vremena za duže molitve i tada izmolim prekrasnu molitvu koju sam ove godine čula na Krapnju od naše suradnice Božice: Bože, Oče, hvala ti što voliš, kažem ime osobe, takvog kakav jest. Molitva za druge čini me radosnom i moleći je, osjećam kako se ljubav iz moga srca, poput vode, prelijeva na

moje bližnje, sve ljude oko mene i na cijeli svijet. Bog pak uslišava svaku

molitvu tako da odgovara odmah sa „DA“ ili kaže „DA, ALI NE SADA“, ili

pak kaže „NE, JER IMAM NEŠTO BOLJE ZA TEBE“.

Željela bih ovdje posvjedočiti još jedan primjer iz života moje obitelji.

Naime, prije dužeg vremena, moj muž, a mogu reći i cijela obitelj, bili

smo žrtve ucjene, kako se to kod nas kaže: reketa. Ucjenjivač je nazivao

moga muža i po trideset puta na dan, tražio određen iznos novaca i

prijetio sigurnošću muža, djece, cijele obitelji. To se događalo

svakodnevno preko dva mjeseca, u kojima smo morali živjeti kao da se

ništa ne događa i nikome ništa o tome govoriti. Tako je zahtijevala policija

kojoj smo prijavili to nedjelo. Međutim, mi smo svaku večer molili Krunicu

za tog zlostavljača. Nismo znali ni tko je ni što je ali mi smo za njega

molili. Čak mu je u jednom pozivu, prilikom novih prijetnji muž to i rekao.

Rekao mu je: mi za tebe molimo Krunicu. I nastao je tajac. On nije

odmah mogao naći odgovor na to. Nakon policijske pripreme, 29.

prosinca te godine, izvedena je akcija kada je ucjenjivač preuzeo

ostavljeni novac. Uhićen je, priveden, osuđen i nikada više nismo imali

takvih problema iako je utvrđeno da je pripadao organiziranoj kriminalnoj

skupini koja nije samo nas ucjenjivala nego je imala još žrtava. Mi smo

mu oprostili bez mržnje ili želje za osvetom.

Dragi Bog obranio nas je od propasti i nesreće, a i od toga da nas ostali

pripadnici te skupine nastave zlostavljati.

8. Molitva nije samo susret s Bogom, nego i razgovor u kojem

slušam što mi to Gospodin govori, a on govori i već je govorio po

prorocima, pa je takva molitva, molitva šutnje u kojoj osluškujem Božji

glas u svome srcu i savjesti.

Takva molitva je i čitanje Sv. Pisma, jer to je zapisana Riječ Božja, osobito

na način Lectio Divina. Taj izraz znači čitanje Božansko, odnosno čitanje

Isusovo. U Lektio Divina Sveto pismo pokušavam čitati tako, tj. na način

na koji Isus čita i tumači Sveto pismo. Faze koje prolazim u Lectio divina

su: a) stvaram molitveno ozračje i zazivam Duha Svetoga, b) lectio -

čitam tekst s uživljavanjem, predočavanjem c) meditiram-razmatram nad

izabranom rečenicom ili riječi i oslušujem njeno značenje za mene d)

oratio – razgovor, oslušujem Božji govor meni i moj odgovor na Božju

riječ, poruku, e) kontemplacija – počivam u Božjoj blizini u kojoj on

djeluje u meni kako želi, f) akcija – poslanje, djelovanje na koje sam

potaknuta u susretu s Bogom u Njegovoj riječi.

Molitva je dakle i uzdizanje duše k Bogu, tj. razmatranje i kontemplacija –

promatranje u duhu velikih Božjih djela (molitva krunice) ili počivanje u

Božjoj prisutnosti, razmatrajući Božje osobitosti, sve do razine „blaženog

gledanja“ koje se izražava kao mistični doživljaj ili ekstaza.

Moj muž i ja započeli smo prije više godina čitati Sv. Pismo na način da bi

se iznad sv. Pisma pomolili Duhu Sv. da nam on pomogne otvoriti Riječ

Božju koja nam se toga dana obraća ili poručuje. I tada bi čitali

odlomak koji bismo otvorili. U početku je sve ostajalo na tome i to nam

nije bilo dovoljno.

Tada smo odlučili pročitati Sv Pismo, Stari i Novi zavjet od početka do

kraja. Zapisivala sam oznake odlomaka koji su me posebno dotakli i

iznenadila sam se koliko sam zapamtila Riječi Božje. Kao da mi se počeo

otvarati jedan novi svijet. Tada je vlč. Andrija Miličić iz Rima započeo

preko interneta zajedničko, svakodnevno čitanje i razmatranje Sv Pisma,

na način da se svaki dan pročita čitanje iz Starog zavjeta, Psalam i odlomak iz Novog zavjeta, prema njegovoj uputi. Pridružili smo se muž, ja i naša najstarija kćer i to čitanje s razmatranjem pročitano, trajalo je punih godinu dana. Nakon toga, osjećala sam se još ispunjenijom, ali sada s još većom potrebom da i dalje čitam i zaranjam u nove dubine. I danas, gotovo svakodnevno pročitam jedan odlomak koji otvorim, nakon zaziva Duha sv. Uvijek mi se čini da je baš taj odlomak napisan za mene jer u njemu nađem odgovor na ono što me muči.

Kada prolazim pored Sv. pisma koje stoji na komodi u dnevnom boravku,

često ga pomilujem, jer je ono moje blago i Živa riječ koja me

nadahnuje. Tako čak i moja petogodišnja unučica, kada dođe, traži da joj

dodam onu bakinu svetu knjigu da je poljubi i pokaže prstićem gdje joj

Isus priča.

SLAVA OCU I SINU I DUHU SVETOMU!

MIRJANA PALISKA

